

РЕШЕНИЕ

№ 150

гр. С., 01.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Ирина Р. Славчева

Членове: Ивайло П. Георгиев
Лилия М. Руневска

при участието на секретаря Теодора Р. Вутева
като разгледа докладваното от Ивайло П. Георгиев Въззивно гражданско
дело № 20221800500821 по описа за 2022 година

С Решение № 157877/23.07.2020г., постановено по гр.д. № 41796/2019г.
на Софийския районен съд, са отхвърлени предявените от З. К. С. срещу
Софийския апелативен съд (САС) и Софийския градски съд (СГС) иски за
осъждане на ответника да плати на ищеца сумата 2000лв. (от всеки орган на
съдебната власт по 1000 лв.), ведно със законната лихва от датата на исковата
молба (19.7.2019г.) до плащането, представляваща неимуществени вреди,
претърпени от продължаващо извън разумния срок съдебно производство по
ч.гр.д. № 3056/2018г. по описа на САС, и в.гр.д. №2313/2018г. по описа на
СГС. Присъдени са и разноски.

Настоящото производство е по реда на чл. 258 и сл. от Гражданския
процесуален кодекс и е образувано по въззивна жалба на З. С. срещу горното
решение. Жалбоподателят счита същото за незаконно поради поискан от него
задължителен отвод, но отказан без мотиви от съда, което според него създава
съмнения в субективната и обективната безпристрастност на съда поради
наличие на паралелни дела. Пзовава се на съдебна практика. Счита, че, при
незаконосъобразност на посоченото основание, съдържанието на решението е
също незаконно и не следва да се анализира. Моли съда да отмени или
обезсили атакуваното решение и процедира съгласно закона. Претендира за
отмяна и на осъждането му да заплати разноски на ответниците.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК са постъпили отговори на въззивната
жалба, с които същата се оспорва.

Въззиваемият Софийски апелативен съд сочи, че поисканият в
първоинстанционното производство отвод на съдията бил бланкетен, без
посочване на конкретни основания за него. Счита, че цитираната от

жалбоподателя съдебна практика не подкрепя, а опровергава, твърденията му. Изразява несъгласие и с искането за отмяна на осъждането на жалбоподателя за заплащане на разноски, като счита, че това искане е подкрепено с неактуална съдебна практика. Моли съда да отхвърли въззивната жалба и да потвърди обжалваното решение.

Въззиваемият Софийски градски съд счита, че жалбоподателят не сочи конкретни пороци, от които да страда обжалваният съдебен акт, поради което въззивната инстанция не дължи служебна проверка на правилността на последния. Сочи, че, действително, при неоснователно недаден отвод, съдебното решение би било неправилно, но в случая самото искане за отвод на съдебния състав било неоснователно и правилно не било уважено. Черпи аргументи от цитираното от самия жалбоподател определение на ВКС. Анализира предпоставките за безпристрастност на съда и счита, че в случая такава е била налице. Позовава се на решението на ЕСПЧ по делото „Боян Господинов срещу България“ от 05.04.2018г. Счита, че възприетите в него разрешения са в съответствие с трайната практика на този съд и по други дела, които цитира. Сочи, че жалбата срещу решението в частта за разноските има характер на молба по чл. 248, ал. 1 от ГПК, по която компетентен да се произнесе е съдът, постановил обжалваното решение. Изразява становище за нейната неоснователност по аргумент от разпоредбата на чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ. Моли съда да остави без уважение въззивната жалба и да остави в сила обжалвания съдебен акт. Претендира разноски, вкл. при прекратяване на делото. Представя списък по чл. 80 от ГПК.

С определение 195941/08.09.2020г., постановено по гр.д. № 41796/2019г. на Софийския районен съд, е оставено без уважение искането на ищеца за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските.

Срещу това определение е подадена частна жалба от С., който счита същото за незаконно и немотивитирано. Отправя лични нападки срещу постановилия го съдия. Моли съда да отмени определението и да възстанови върховенството на закона съгласно европейското право и човешките ценности.

Постъпил е отговор на тази частна жалба от страна на Софийския градски съд, който я оспорва. Счита, че отговорността за разноски в производствата по ЗОДОВ е нормативно регламентирана. Позовава се на разпоредбата на чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ и счита, че са били налице предпоставки за осъждането на жалбоподателя за разноски. Моли съда да потвърди обжалваното определение.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция жалбоподателят не се явява и не се представлява. Подал е молба за разглеждане на делото в негово отсъствие, с която изразява и становище по съществуващото на спора, като сочи, в какво се заявява претендираното от него забавяне на делата и вината на ответниците за това. Прави отказ от претендираните от двамата ответници обезщетения за разликата над 1 лв. до първоначалния размер.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция въззиваемият Софийски апелативен съд не се представлява и не изразява становище по спора.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция въззиваемият

Софийски градски съд не се представлява. От процесуалния му представител е постъпила молба за даване ход на делото в негово отсъствие. С молбата оспорва жалбата и поддържа отговора. Моли съда да потвърди обжалваното решение. Претендира разноски.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция контролиращата страна – Софийската окръжна прокуратура – изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът намира, че събраните по делото доказателства и установената въз основа на тях фактическа обстановка са описани коректно и изчерпателно в обжалваното решение, поради което не е необходимо да се възпроизвеждат в настоящия съдебен акт.

В производството пред въззивната инстанция не са събрани доказателства.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

1. По въззивната жалба

С молба от 16.01.2023г. ищецът се отказва от исковете срещу двамата ответници за разликите над сумата от 1 лв. до първоначално предявените размери от по 1000 лв. (л. 6 от делото).

Съгласно разпоредбата на чл. 233, изречение първо от ГПК „ищецът може да се откаже изцяло или отчасти от спорното право във всяко положение на делото“. При това, за да породи ефект отказът, не се изискват никакви допълнителни становища или волеизявления на ищеца или на други участници в производството. Поради това съдът намира, че отказът е валиден и че десезира съда от разглеждането на исковете в съответните им части (поради което производството по делото в тези части следва да се прекрати), а, с оглед чл. 233, изречение трето от ГПК, обжалваното решение следва да се обезсили, доколкото отказът е предприет пред въззивната инстанция.

За да се произнесе по исковете в останалите им части, съдът взе предвид, че, съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничена от посоченото в жалбата.

В случая съдът намира, че обжалваното решение е валидно, доколкото е постановено от надлежен съдебен състав, в писмен вид и е подписано от разгледалия делото съдия, който се е произнесъл в пределите на своята правораздавателна власт.

Същото е и допустимо, тъй като са били налице положителните предпоставки за упражняване на правото на иск, липсвали са отрицателни такива, а първоинстанционният съд се е произнесъл по действително предявените искове срещу двамата ответници.

По съществото на правния спор въззивната инстанция е ограничена от съдържащите се в жалба доводи (арг. от чл. 269 от ГПК), и намира за неоснователен единствения изтъкнат такъв за неправилност на обжалваното решение поради това, че разгледалият делото съдия не се бил отвел от него, след като ищецът бил направил искане в този смисъл.

На първо място, следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл.

22, ал. 1 от ГПК, предпоставка за отвод е не самото искане на такъв, а обективното наличие на определени обстоятелства, обуславящи заинтересованост на съдията от изхода на делото или вече формирано от него вътрешно убеждение по предмета на спора (арг. от Определение № 343 от 21.05.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2568/2015 г., IV г. о., ГК). Следователно, необходимо е такива обстоятелства не само да се твърдят, но и да се установят по делото, за да се приеме, че искането за отвод е било основателно, и само в такъв случай отказът на съдията- докладчик да се отведе от разглеждането му би довел до опорочаване на постановения съдебен акт.

В случая такива обстоятелства не са доказани, а искането за отвод е мотивирано с неясни твърдения за наличие на няколко „подобни“ дела, в решенията по които фигурирало името на ищеца (неизвестно в какво качество), без да се конкретизират страните и предмета на тези дела, нито отношението на конкретния съдебен състав към тях. Доказателства за такива дела и техния предмет не са представени от ищеца, като вместо това той е отправил искане да се извърши служебна проверка за наличие на едно паралелно дело, но без да го индивидуализира, поради което искането е било неопределено, а уважаването му не би допринесло до изясняване на въпроса. Не внася такава яснота и приложеният към искането документ, тъй като той представлява незаверен текст (вероятно – извадка или преразказ на друг документ), поради което не може да бъде приет като доказателство по делото. Освен това, по същество той касае изменение на НК в частта за наказанията за клевета във връзка с решение на ЕСПЧ по дело на З. С. срещу България, т.е. неговият предмет няма никаква връзка с предмета на настоящото дело, нито с личността на съдията- докладчик.

Също така, настоящият съдебен състав намира, че, само по себе си, неуважаването на искане за отвод на съда, отправено от страна по делото, не дава основание за извод, че съдът е пристрастен или предубеден по отношение на направилата искането страна.

По тези съображения съдът намира, че твърденията на ищеца за пристрастност на първоинстанционния съдебен състав са останали недоказани, както и че не са били налице основания за неговия отвод.

Не обосновава обратен извод изложеното във въззивната жалба, тъй като в нея жалбоподателят излага само принципни съображения относно обективната и субективната безпристрастност на съда, но отново без да сочи доказателства, които биха свързали тези съображения с обстоятелствата по конкретното дело и – евентуално – биха обосנוвали твърденията му.

Такава обосновка не може да се извлече и от цитираната от жалбоподателя съдебна практика, тъй като:

- Посоченото от него Определение № 390 от 28.07.2017 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1405/2017 г., IV г. о., ГК, категорично застъпва точно обратното становище, че *„само по себе си твърдение на страна, че съдът не е безпристрастен, включително и позоваване на някое от изброените обстоятелства по чл. 22, т. 1 - 5 ГПК, щом не отговаря на обективната действителност не може да послужи като основание за отвод“*. В същия съдебен акт е изведен принципът, че *„субективният елемент от текста за безпристрастността на съдията се предполага*

до доказване на противното, докато за обективния елемент е важно, отделно от личното поведение на съдията, да не съществуват конкретни факти, които да могат обективно да поставят под съмнение непредубедеността на съда“. В случая, както се обоснова по-горе, нито е оборена презумпцията за субективна безпристрастност на съдията, нито са доказани конкретни релевантни факти по смисъла на чл. 22, ал. 1 от ГПК, които обективно биха поставили под съмнение непредубедеността на съда.

- Цитираното Решение № 7 от 24.01.2017 г. на ВКС по н. д. № 1299/2016 г., I н. о., НК касае съвсем различни обстоятелства (оправдаване на ищеца по обвинение за обида и клевета), поради което е неотносимо към настоящия правен спор и релевантните за неговия изход обстоятелства, поради което не следва да се обсъжда.
- В решението по делото на Боян Господинов срещу България, ЕСПЧ изрично е застъпил споделеното по-горе становище на настоящия съдебен състав, че „за да се произнесе относно съществуването по даденото дело на правно основание за съмнение в безпристрастността на определен орган, гледната точка на този, който поставя под съмнение безпристрастността се взема предвид, но няма решаваща роля. Определящият фактор се състои в това, да се разбере дали опасенията на лицето могат да се считат за обективно обосновани“. Следователно, самото твърдение на ищеца за пристрастност на съдебния състав е не е решаващо за извод в такъв смисъл, ако то не е обективно обосновано и доказано (както в настоящия случай).
- Останалите цитирани от жалбоподателя съдебни актове не могат да бъдат открити по посочените от него индивидуализиращи техни белези, поради което съдът не ги обсъжда.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че не е налице релевираното във въззивната жалба основание за незаконосъобразност на обжалваното решение, а, съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд не е длъжен служебно да формулира и обсъжда други такива основания.

Поради това въззивната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде потвърдено в частите му, с която са отхвърлени исквете на С. за осъждане на ответниците да му заплатят обезщетение от по 1 лв. за вреди от забавено разглеждане на ч.гр.д. № 3056/2018г. по описа на САС, и в.гр.д. № 2313/2018г. по описа на СГС.

2. По частната жалба.

В тази жалба не са изложени мотиви, поради което и с оглед Тълкувателно решение № 6 от 15.01.2019 г. на ВКС по т. д. № 6/2017 г., ОСГТК, настоящият съдебен състав следва да извърши служебна проверка на всички правно релевантни факти и сам да прецени събраните доказателства, въз основа на което да разреши поставения пред него въпрос.

При така извършената служебна проверка, съдът не констатира пороци на обжалвания съдебен акт, които биха довели до неговата отмяна. Отказът на

СРС да измени първоинстанционното решение в частта за разноските е съобразен с актуалната към момента на постановяването му редакция на чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ и изхода на правния спор, поради което същото следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото и направено в този смисъл искане, в полза на въззиваемия СГС следва да се присъдят направените от него разноси във въззивното производство, каквито съдът определя в размер на 100 лв. съгласно чл. 78, ал. 4 от ГПК и чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА ПОРАДИ ОТКАЗ ОТ ИСКОВЕТЕ Решение № 157877/23.07.2020г., постановено по гр.д. № 41796/2019г. на Софийския районен съд, **В ЧАСТИТЕ МУ**, с които са отхвърлени предявените от З. К. С. срещу Софийския апелативен съд (САС) и Софийския градски съд (СГС) искове за осъждане на ответниците да заплатят на ищеца сумата 1998 лв. (от всеки орган на съдебната власт по 999 лв.), ведно със законната лихва от датата на исковата молба (19.7.2019г.) до плащането, представляваща неимуществени вреди, претърпени от продължаващо извън разумния срок съдебно производство по ч.гр.д. № 3056/2018г. по описа на САС, и в.гр.д. № 2313/2018г. по описа на СГС, и **ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО** по делото в тези негови части.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 157877/23.07.2020г., постановено по гр.д. № 41796/2019г. на Софийския районен съд **В ЧАСТИТЕ МУ**, с които са отхвърлени предявените от З. К. С. срещу Софийския апелативен съд (САС) и Софийския градски съд (СГС) искове за осъждане на ответниците да заплатят на ищеца сумата 2 лв. (от всеки орган на съдебната власт по 1 лв.), ведно със законната лихва от датата на исковата молба (19.7.2019г.) до плащането, представляваща неимуществени вреди, претърпени от продължаващо извън разумния срок съдебно производство по ч.гр.д. № 3056/2018г. по описа на САС, и в.гр.д. № 2313/2018г. по описа на СГС.

ОСЪЖДА З. К. С. с ЕГН ***** за заплати на Софийския градски съд с адрес гр. С., бул. „В.“ № 2, разноси във въззивното производство в размер на 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____